

ΤΟ ΜΥΒΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Κ'

Μπρός στη μεγάλη θρούλι του χωριού, συναντήσαμε πρώτα-πρώτα τις σεβάσιμες μορφές των προκρίτων. Πληθος από στρατιώτες τούς είχαν περικυκλώσει και τούς είχαν αδειάσει όλες τις καπνοσακκούλες των μέσων σε πέντε λεπτά τής ώρας...

Πρόλαθα να προημεθευθώ κι' εγώ, ένα μονάκριβο τσιγάρο !... 'Αλλά τ'ό θράθυ !... Τη νύχτα !... Την επομένη ημέρα !... Πώς διάβολο θά τ'α κατάφερα !
Τράθηξα λοιπόν διαστικτός προς τ'ο μπακαλικάκι του χωριού, για να κάνω γερές προμήθειες καπνού ή σιγαρέττων. 'Αλλά κι' εκείνο τ'ο είχαν πολιορκήσει από μιση ώρα πρίν, δυο δόλοκληροι λόγυι πεζικό, οι οποίοι τ'ο σάρωσαν κυριολεκτικώς απ' όλα τ'α πράγματα του... Δεν είχαν απομείνει στο τυχερό, κι' άτυχο μαζύ, μαγαζάκι αυτό, παρά μόνον λίγες δωδεκάδες κουτιάν σπέρτων και τί κουτιάν !... 'Απ' τ'α πελώρια εκείνα, τ'α οποία χωρούν κι' έγω δέν ξέρω πόσες εκατοντάδες σπέρτων τ'ο καβέ-να και τ'α οποία χρειάζεσαι ειδικόν υπηρέτη για νά σου τ'α κου-θαλά !

Τότε κάποιος έριππος υπνωμοτάρχης τής στρατονομικής ύπηρεσίας, μού πρότεινε μιά λύσι, μού πρότεινε κάποιο σχέδιο, κά-πως αντικανονικό όμως :

— 'Εκεί κάτω, πιό έξω απ' τή Συκιά, θλέπεις έναν μικρό συν-οικισμό ; μού είπε μέ μουστρηώδες ύφος. 'Από εκεί, ίσως να μ'ην πέρασαν άκόμη φαντάροι, για νά σαρώσουν τ'α πάντα !... Είνε μακριά απ' τ'ο δρόμο, τόν όποιο άκολουθεί ή μεραρχία μας !... 'Ερχεσαι μαζύ μου !... 'Ελπίζω, εκεί σ'ο παρθένο έδαφος αυτό, παρθένο άκόμη απ' τής φανταρικής επιδρομής, να θρούμε καμ-μιά καπνοσακούλα γεμάτη, κι' άς τήν πληρώσουμε δσα-δσα !... Δυό είμαστε μονάχα, και για δυό ανθρώπους θά θρεθί λίγος καπνός, όσοδήποτε μικρό και νά είνε τ'ο χωριό !

— Άες να φύγουμε απ' τή φάλαγγα ;... Κ' ύστερα !... Θά μ'οιρέσουμε να τήν ξαναθρού-με !

— Μιά χαρά !... 'Ελα μονάχα, κι' ένωρια σου !

'Εγκαταλείψαμε πρεμευθής τής τάξεως μας, μέ τή μεγαλύτερα άσυνειδησία τού κόσμου !... Δεν φταίγαμε έμεις, γι' αυτό... 'Ας θύεται ό Χριστόφορος Κολόμβος κ' ή παρά τού, οι ό-ποιοι άνασκόλησαν τήν 'Αμερική και μ'ας έφε-ραν από κει αυτό τ'ο δηλητήριο, τ'ο όποιο λέ-γεται «καπνός» !

Κυλιπάζοντας λοιπόν, διαθήκαμε τ'ο ποτάμι άποστικτίστον και φάσαμε στόν μικρό έκεί-νο συνοικισμό .. Πρώτη, εκεί μ'ας υποδέχθηκε μιά γρηούλα, ή ό-ποία ήταν μισοδακρυμμένη και σταυροκοπιόταν διαρκώς :

— Καλώς ούοισατι, πηδάκια μ' ! μουμυρίζε διαρκώς. Κα-λώς ούοισατι !

— Καλώς σέ θρήκαμε, σταυρομιάνα ! τής απαντήσαμε.

Κι' αμέσως εμπάνινατες στό ψητό, τή ρωτήσαμε :

— Πού μοιρούμε να θρούμε λίγον καπνό ;

— Καπνό !... 'Αυ' τώρα, μιά στιγμή πηδάκια μ' !

'Εμπίε ύστερα τής φωνής :

— Γιάσου !... Γιόρνον, όρέέ !

— Ο Γιόρνον, ένας λεβέντης μέ άδρό πόσωπο, πλαισιωμένο ά-πό μαύρο δάσος άγνέσιτων μαλλιών, σφάνη άμέσως στό κατώ-φλι κάποιου μικρού καλυθόσπιτου, εκεί κοντά,

— Τί είνε, μανά ; ρώτησε.

— Λίγον καπνό έχ'ς ;... Χαλιεύον τ'α πηδιά άπου δώ !

— 'Ακούς ίκει !... 'Εγού και πασαίνω !

Μπήκε ήφσα πάνι και σέ λίγο μ'ας έφερε δυό μεγάλες πά-νινες σακούλες γεμάτες από καπνό αναπροκομμένον. Χρειάστη-κε ύστερα να τόν στενοχωρήσουμε πολύ, για νά δεχτή δυό δραγ-μ'ες ως άμοιθή τής μεγάλης αυτής εθεργεσίας τού άπέναντι μάς...

Ο υπνωμοτάρχης, πιό έμπειρος από μένα, είνε προνοήσε πιό θά τυποθετώσε τήν τεραστία αυτή καπνοσακούλα τού. Μά για μένα, τ'ο ζήτημα πήρε μορφή αληθινού άλγεθρικού προσλήμα-τος, τ'ο όποιο λύθηκε θέβαια άλλά... εις θάρος τού Μπαλζάκ !

Δηλαδή κούτατα τ'ο σακκιδίό μου κ' είδα ότι δέν γωροσε ού-τε θελωτό... Τί να πρωτοπειτάω από εκεί μέσα, ώστε να γίνω χλωος και για τήν καπνοσακούλα μου !... 'Ολα τ'α πράγματα τού σακκιδίου μου, ήσαν χρησιμώτατα για μένα... 'Αναγκάστη-

κα λοιπόν να προτιμή-σω απ' όλα αυτά τόν όγκώδη έκείνον τόμο τής «'Αιθρωπίνης Κα-μωδίας» τού Μπαλζάκ. Και πιάνοντάς τόν απ' τ'ο αυτί, τόν πέταξα στόν πλαινό λαχανόκηπο και στή θέσι τού — μέσα στό σακκιδίό μου — στρί-μωξα τήν ποθητή καπνοσακούλα μου !

Ζητώ συγγνώμη απ' τήν Ιερή μνήμη τού με-γάλου μυβιστοριογράφου, για τήν άνευλάδεια μου έκείνης τής στιγμής, μά τ'ο πράγμα ήταν άδύνατο να πάρη άλλη λύσι...

'Η γρηούλα, ή όποια είχε έν τώ μεταξύ έξαφανιστή, ξανα-βρε σέ λίγο. Κρατούσε στό χέρι τής ένα μπουκαλάκι από κείνα που έχουν στά κουρεια για τήν κολώνια και μάς τ'ο πρόσφερε μαζύ μέ τ'ο Ιδιότροπο θούλωμά τού, τ'ο ειδικό για νά βγαίνη ή κω-λώνια λίγη-λίγη και σέ ραντιστάς σταγόνες.

— Τί είνε αυτό, σταυρομιάνα ; ρωτήσαμε, άπορωτάς.

— Τσίπρου, πηδιά μ' !

Τ'ο τσίπρου αυτό, τ'ο έχωγριο ούζο σάν να λέμε, είνε στήν «ήμερσία διάταξι» σ' δόλοκληρη τή Μακεδονία. Τ'ο πίνουν οι συ-νηθισμένοι σ' αυτό χωρικό, λαίμαργα. Είνε όμως τόσο καυτερά τσουχερό, ώστε άρκει νά ρουφήξη μιά γουλιά τού ένας άσυνή-θιστος, για νά κλαίη ύστερα — επί δόλοκληρης ώρας — όλους τούς άς τότε θεταμένους συγγενείς και φίλους τού...

Όστόσο, ρουφήξαμε άρκετό απ' τή «ρευστή φωτιά» αυτή, θο-ηρούμενοι εύτυχώς κι' από έναν άπροδόκητο μεζέ, τόν όποιο μάς πρόσφερε ή γρηούλα: 'Από μερικά ένυδρόφιδα, δηλαδή !

Μάς πήρε έν τώ μεταξύ μέσα στό άρχοντικό τής, και τ'οσο εύχαριστήθηκαν απ' τήν έγκάρδια φιλοξενία τής, ώστε ούτε προσέξαμε καν τ'α έξηξ δυό σοβαρώτατα: 'Ότι, ή ώρα ήταν πολύ περασμένη πιά, κι' ότι ό ούρανός είχε σκεπαστή μέ πυ-κνά και κατάμυρα σύννεφα...

Όστόσο μιά τρομαχτική θρονή, ή όποια εί-χε ξεσπάσει ξαφνικά, μάς είδοποίησε σχετι-κώς και μάς έφερε στή θεωρητική πραγματι-κότητα. Ριχτήκαμε άμέσως άπάνω στή σέλλα τών άλόγων μας, διαθήκαμε τ'ο ποτάμι, κι' άρχίσαμε να άναζητούμε τ'α ίχνη τής μεραρ-χίας.

Τίποτα, ώστόσο, δέν μ'οιρέσαμε ν' άντιλη-φθώμε. Μονάχα, μπροστά και μακριά μας, ά-κουγόυτουσαν κάτι άόριστες φωνές ήμιονγών — πού φώναζαν και παρσινούσαν τ'α μουλάρια τούς — ή όποίες όμως ούτε μ'οιρούσαν καν να μ'α προσανατολισούν...

— 'Εγεί γούστο να χάσουμε τ'ο δρόμο ! είπα τότε στόν σύντροφό μου.

— 'Ε, άς προνωρήσει δσο μάς επιτρέπει τ'ο ρόδιό μας κ' ύστερα θλέπουμε !

Σέ λίγο, μπήκαμε στόν όρδ'ό ρόδιου. 'Εν τώ μεταξύ όμως, εί-γε νυχτώσει για καλά και δέν θλέπαμε τίποτα μπροστά μας. Ούτε κι' άκούγαμε έπίσης τίποτα. έκτός απ' τούς ήχους τών νονδών σταγόνων τής βροχής, πού έπεφταν όρημτικά στά χα-λικά...

Φορέσαμε γρήγορα τ' άντίσκηνά μας. 'Ο δρόμος ήταν τόσο σκολιός, τόσο άνάποδος και χιλιοδιασταυρωμένος, ώστε περάσαμε δυό-τρεις φορές τ'ο ίδιου ποτάμι, σέ διάφορα σημεία τού δ-μάς.

— Τί διάβολο ! είπα στόν σύντρόφο μου. 'Ο δρόμος στραβός, τ'ο ποτάμι στραβό, γι' αυτό αλληλουπέκονται κάθε λίγο !... Μήπως πνιγούμε έν τώ μεταξύ, καθώς τ'ο περνομέ και τ'ο έξα-μνηρούμε, αυτό τ'ο παλημπόταμο ;

— Στάσου, να προχωρήσω πρώτος στή διάβασι αυτή, για νά άνιχνεύσω τ'ο θάθος τής ! άπάντησε ό σύντροφός μου.

Και ποχώρησε. Τ'ό έζυμνο άλογό του, ταλασχομύτωντας πο-φολαχτικά στά νερά, θρήκε τόν «πόρο» τού ποταμού και πέ-ρμασε στήν άντικρινή όχθη.

'Ηταν όμως τόσο πηχτό τ'ο σκοτάδι, ώστε τόν έγασα άμέσως απ' τ'α μάτια μου. Τόν φώναξα δυό-τρεις φορές, μ' έλη τή δύ-ναμή μου, δέν ή φωνή μου πνίγηκε μέσα στή βουή τού άνέμου και τής βροχής.

Πινόταν σωστή κοσμογαλασία τώρα, γύρω μου. Στό φως τών πικνών άστρεπών, πρσιπαθούσα να ξεχωρίσω τή σιλουέττα τού συντρόφου μου, μά ήταν τελείως άδύνατο αυτό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ! 'Η συνέχια.

